

Arrest

nr. 95 050 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Blijkens de bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 20 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 september 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

*Artikel 9ter - § 3 - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.D1.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald m artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de Ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen In het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling**

Op 15.05.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd 30.05.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 30.05.2011, Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.05.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 20 september 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan: *“van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 relatief aan de formele motivering van administratieve akten, van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van de manifeste appreciatiefout, van het principe van een behoorlijke administratie, van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt;”*

In een onderdeel betoogt de verzoekende partij onder meer:

“In tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing, betreffen het geen elementen die reeds werden ingeroepen ter ondersteuning van een voorheen ingediende aanvraag tot machtiging van het verblijf om medische redenen.

Inderdaad, enerzijds, heeft de verzoeker, ter ondersteuning van deze 3de aanvraag, een medisch certificaat voorgelegd opgesteld door een specialist, in casu een specialist.

Overeenkomstig met hetgeen zal worden uiteengelegd in het vervolg van huidig beroep, is de aandacht die de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dient te schenken aan een medisch certificaat opgesteld door een algemene geneesheer, niet identiek aan deze die dient geschonken te worden aan een medisch certificaat opgesteld door een generalist.

Anderzijds, kon de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zoals ze het gedaan heeft in de bestreden beslissing, zich niet tevreden stellen met het verklaren dat deze aanvraag « onontvankelijk » is met het motief dat de elementen erin behouden reeds eerder werden ingeroepen in een of meerdere aanvragen tot machtiging van het verblijf voor meer dan drie maanden om medische redenen.

In dit opzicht, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012, verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de geneesheer-functionnaris aangewezen door de minister of zijn afgevaardigde, beoogd door het 1ste §,

alinea 5, vaststelt in een advies dat de ziekte manifest niet overeenstemt met een ziekte opgenomen in het 1ste §, alinea 1, dat aanleiding kan zijn tot het bekomen van een machtiging om te verblijven in het Koninkrijk; ». (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van het beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medischeredenen ingediend door de verzoeker, niet kon, in overeenstemming met de voorgenoemde wettelijke bepaling, « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, de verzoeker heeft, ter ondersteuning van zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, een medisch certificaat voorgelegd van het type van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, vervolledigd en ondertekend door de Dokter D. CROMPHOUT, psychiater, opgesteld op datum van 28 juni 2012, medisch certificaat verduidelijkende dat de verzoeker in een zware depressie is met suïcidale neigingen, angsten en risico op autolyse.

Er vloeit duidelijk uit dit medisch getuigschrift voort, dat in tegenstelling tot hetgeen de Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft beschouwd in haar beslissing van 12 september 2012, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoeker op datum van 20 juli 2012, had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en het voorwerp moeten uitmaken van een grondig onderzoek vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte waar de verzoeker aan lijdt kan bestaan uit « een dergelijke ziekte een reëel risico met zich meebrengt voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen enkele adequate behandeling bestaat in zijn land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)”

En: “De Raad van State heeft aldus geoordeeld dat “het toebehoort aan de autoriteit die gevat is met een aanvraag tot machtiging of van prerogatie van verblijf om medische reden of wanneer ze een maatregel van verwijdering vooropstelt, om de omstandigheden van de zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (zie Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling). De administratie moet er dus op toezien dat de vreemdeling in staat is om de reis af te leggen naar zijn land van herkomst. Indien dit het geval is, zal het haar toekomen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen te onderzoeken, die de staat van de vreemdeling vereisen. Indien men niet overgaat tot de noodzakelijke onderzoeken, kan de administratie het risico dat een verwijdering van het territorium een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, niet op een serieuze manier weerleggen (zie Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001 : de administratie had zich niet ingelicht over de toegankelijkheid van de noodzakelijke geneesmiddelen die vereist waren voor het medisch opvolgen van de geïnteresseerde).

In huidig geval, zijn deze diverse onderzoeken niet uitgevoerd geweest door de tegenpartij, die dus niet op een serieuze manier het risico, voor de verzoeker, heeft weerlegd om een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, in geval van gedwongen terugkeer naar de Federatie van Rusland.

Inderdaad, de bestreden beslissing verduidelijkt niet welke de beschikbaarheid en/of toegankelijkheid is van de psychiatrische behandeling te volgen door de verzoeker - Dokter D. CROMPHOUT heeft verduidelijkt dat hij voort zou moeten worden opgevolgd en onder medicatie dient te zijn.

In dit opzicht, dient er te worden opgeworpen dat de bestreden beslissing in gebreke blijft van te verduidelijken welke de beschikbaarheid en toegankelijkheid is van de te volgen psychiatrische en medicamenteuze behandeling door de verzoeker in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Dagestan.”

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. Om de hierboven geciteerde onderdelen van het middel te onderzoeken is het essentieel dat de Raad beschikt over de aanvraag van 20 juli 2012 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en het alsdan ingediend medisch getuigschrift. Controle van het administratief dossier leert dat de verwerende partij deze gegevens niet ter beschikking heeft gesteld van de Raad. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Bijgevolg dient de eerste bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.4. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2012, uitgereikt op 20 september 2012, stelt de Raad vast dat in de aanhef van dit bevel wordt vermeldt *“In uitvoering van de beslissing van attaché S.T. (...) gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie”*, waaruit de verknochtheid tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing blijkt. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, een verbondenheid die bovendien ook blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen, dient aldus met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 september 2012 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en dient het te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN